

бе строго и мрачно. Цялата му скръб се бе превърнала в бясна жажда за отплата.

— Казвай!

— Манастир!...

Радул разтвори широко очи,

— Значи Калоян е имал право! — той стоеше като вцепенен и все още не може да повярва. — Значи, наистина бил Манастир!

— Защо?

— Слушай... Беше минало полунощ. Аз обикалях обсадните машини и проверявах дали всичко е ~~вече~~ в ред за новото нападение. Когато изведнъж дочух в далечената, от <sup>и</sup>към стана, някаква ~~пестна~~ глътка. Тръби засвириха в необичайно време. Изплаших се. Помислех, че ромей, или хора на Анри са изненадали неочаквано нашите откъм гърба. Взех коня и се <sup>при</sup>датекох. По пътя срещнах находници, които тичаха да ми известят грозната вест. Стна начало просто не повярвах! Струваше ми се, че всичко е само лош сън, измамна <sup>и</sup>мора... Но когато отидох в шатрата... О! Искаше ми се да угуша някого, да подпала нещо... Всички войводи се бяха струпали над царското ложе и вкаменени от ужас гледаха как целебници и врачовници превързват дълбоката рана на Калояна. Кръвта течеше обилно и с нищо не можеше да спре. Царят лежеше със склопени очи, бледен като смин. Всички се гледахме поразени. Кой бе сторил нечестивото дело? Чужденец? Свой? Не беше чужденец, защото никой от стражите не бе видял непознат човек да наближава стана. Значи някой свой! И всеки гледаше другаря си с тайната мисъл — да не би да е този? Но кой? <sup>Сергій</sup>Велета? Невъзможно. Шишман? Саца, Манастир, Хрелко? Немислимо. А техните шатри бяха най-близо до ~~та~~ <sup>царската</sup> ~~на царя~~. Другите бяха по настрана. Ако беше се промъкнал някой от по-далече, стражата щеше да го забележи. Тогава? А във войската ре-  
веше ужасена: <sup>С</sup>вети Димитър! Свети Димитър го убил! Малко след полунощ някои стрелци видели някакъв бранник на бял кон, с лъчезарна